

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייים**ע"פ 10067/08**

בפני : כבוד השופט א' א' לוי
 כבוד השופטת ע' ארבל
 כבוד השופט ח' מלצר

המערערת : הסנגוריה הציבורית

נגד

המשיבים : 1. שלמה אוחיון
 2. דוד איטח
 3. אבי אוחיון
 4. פרקליטות מחוז הצפון

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 24.11.08 בתפ"ח 18/08 שניתנה על ידי כבוד השופטים נ' מוניץ, ש' אטרש וע' עילבוני

תאריך הישיבה : י"ד בכסלו תשס"ט (11.12.08)

בשם המערערת : עו"ד ע' בכר

בשם המשיבה 4 : עו"ד י' חמודות, עו"ד ש' וייל

פסק-דין

השופטת ע' ארבל:

מונח בפנינו ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטים נ' מוניץ, ש' אטרש, ע' עילבוני) אשר דחה את בקשת המערערת להשתחרר מייצוגם של המשיבים 2 – 4.

1. כתב אישום מתוקן שהוגש נגד המשיבים 2 – 4 (שיכוננו להלן יחד: הנאשמים) מייחס להם עבירות של ניסיון לרצח, חבלה בכוונה מחמירה, תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות, עבירות בנשק, קשירת קשר לביצוע פשע ושיבוש מהלכי משפט.

לא נוכל להימנע מתיאור השתלשלות העניינים בתיק זה לצורך הצגת התמונה במלואה:

כתב האישום נגד משיבים 3 – 4 הוגש עוד ביום 26.6.08 ובמקביל נמסר חומר החקירה לסנגוריהם. ביום 10.7.08 הוגש כתב אישום מתוקן נגד המשיבים 2 – 4, לאחר שעלה בידה של משטרת ישראל לעצור את המשיב 2. ביום 14.7.08 התקיימה הקראה ראשונה בתיק ובה ביקשו הנאשמים להשיב לכתב האישום במועד מאוחר יותר. ביום 11.9.08 הוחלט על מעצרו של הנאשמים עד תום ההליכים נגדם. יצוין כי בדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים היו שלושה מיוצגים על ידי עורכי דין. ביום 11.9.08 התקיימה הקראה שניה בתיק, אולם גם עתה ביקשו הנאשמים לדחות את הדיון. זאת, כדי להסדיר את ייצוגם על-ידי עורך דין. הבקשה התקבלה והדיון נדחה בחודשיים.

ביום 22.10.08 פנתה המשיבה 4 לבית המשפט המחוזי בבקשה לגביית עדות דחופה של עדי התביעה 1 – 2, הם נפגעי העבירה. בהקראה השלישית שהתקיימה ביום 3.11.08 התייצבו לדיון עורכי הדין שייצגו את המשיבים 2 ו-4 בהליכי המעצר וכן נציגת המערערת, לאחר שהמשיבה 4 פנתה לסניגור הציבורי המחוזי והודיעה לו כי ייתכן ויידרש ייצוג של המערערת. עורך דין שייצג בהליכי המעצר את המשיב 4 הודיע בדיון כי הסדרת ייצוגם של הנאשמים מתעכבת בשל עניין תשלום שכר טרחתם של הסנגורים וכי אם תינתן ארכה של חודש ימים יתייצבו הסנגורים מטעם הנאשמים. בדיון זה ביקשו הנאשמים ארכה נוספת של שלושה שבועות על-מנת להסדיר את ייצוגם. בית המשפט הורה על מינוי המערערת לייצג את הנאשמים וקבע שלושה מועדים לשמיעת הראיות.

במועד הראשון שנקבע לשמיעת הראיות, 24.11.08, הודיעו הסנגוריות שמונו לנאשמים מטעם המערערת כי הן מבקשות להשתחרר מייצוג לאחר שהנאשמים הודיעו להן שאינם מוכנים כי הן תייצגנה אותם בכל דרך שהיא. הנאשמים עצמם הביעו התנגדות לייצוגם על-ידי המערערת וביקשו ארכה להסדרת ייצוגם באופן פרטי. בית המשפט המחוזי קבע כי בנסיבות שנוצרו, והואיל שהסנגוריות שמונו לנאשמים מטעם המערערת אינן מוכנות לייצג את הנאשמים, אין מנוס מדחיית שמיעתן של הראיות ועל כן נקבעה שמיעת הראיות ליום 1.12.08. כן ציין בית המשפט בהחלטה נוספת מאותו יום כי:

"אנו מבקשים להזכיר כי הנאשמים עצורים כבר מזה חצי שנה, חודשים ארוכים ניתנה להם הזדמנות להסדרת הייצוג, ייצוג זה לא הוסדר עד היום, למעט ייצוגו של עו"ד ירום הלוי – נאשם 1. מובהר כי במידה והנאשמים 2 ו-3, לא יהיו מיוצגים על ידי עורכי דין אחרים עד למועד שנקבע לשמיעתו של יניב דדון, תשמע העדות כאשר הנאשמים יהיו מיוצגים על ידי הסנגוריה הציבורית, ולא תישמע כל טענה כנגד כך".

נגד החלטה זו מופנה הערעור שבפנינו.

2. המערערת מציינת כי הנאשמים מסרבים לפגוש בעורכות הדין שמונו להם מטעמה ואסרו עליהן לנהל את הגנתם, לעיין בחומר החקירה ולנקוט כל עמדה בהליך, לרבות חקירת עדים, הבעת התנגדויות או מתן הסכמות להגשת ראיות. היא מדגישה כי בכוונתם של הנאשמים לשכור שירותיהם של עורכי דין פרטיים והנושא נמצא לטענתה בשלבים מתקדמים. לאור האמור סבורה המערערת כי כפיית ייצוג על הנאשמים אינו יכול להשיג במקרה זה את התכליות אותן נועד הייצוג על-ידי עורך דין לשרת, ועל כן יש להתיר לה, לגישה, לחדול מלייצגם.

המערערת מדגישה כי הבעייתיות בהסדרת ייצוגם של המשיבים 2 – 4 באופן פרטי נובעת גם מעמדתו של בית המשפט קמא שלא לשנות מקביעתו בעניין מועדי שמיעת הראיות, אשר מקשים על התחייבותם של הסנגורים הפרטיים להתייצב במועד ערוכים לחקירת העד המרכזי בתיק. לטענתה, במצב בו ממונה סנגור לנאשם המסרב לשתף עמו פעולה, לא רק שאין בדבר כדי להועיל לנאשם, אלא הוא אף עלול להזיק לו, היות שלסנגור חסר מידע מינימלי המאפשר את ניהול הגנתו של הנאשם ואין באפשרותו לגבש עם הנאשם את קו הגנה. לדידה של המערערת, בנסיבות אלה כפיית ייצוג על הנאשמים הינה בבחינת מראית עין בלבד של ייצוג. המערערת מטעימה כי חיובה בייצוגם של הנאשמים בנסיבות המקרה מביא אותה לידי ניגוד עניינים ומציבה בפני דילמות אתיות קשות, ובעיקר הוא עלול לפגוע באמון הציבור בסנגוריה הציבורית שנבנה בהתבסס על כך שהמערערת שמרה באופן בלתי מתפשר על הצו לפיו נאמנותו של הסנגור ללקוח גוברת על כל שיקול אחר. לפיכך מבקשת היא לבטל את החלטת בית המשפט המחוזי ולהורות על שחרורה מייצוגם של המשיבים 2 - 4.

3. המשיבה 4 מדגישה כי הבקשה שהגישה לגביית עדות דחופה של עדי התביעה 1 – 2 התבססה על מידע מודיעיני מהימן ומוצלב ממנו עלה כי נעשים ניסיונות להשפיע על עדים אלה ולמנוע מהתביעה להביאם לעדות בבית המשפט. המשיבה 4 סבורה כי נקודת המוצא לדיון צריכה להיות כי אין לאפשר לנאשם לסכל הליך משפטי

על-ידי אי-מינוי סנגור לייצגו ומבהירה כי בתיק זה המשך דחיית שמיעתם של העדים עלולה לסכל את ההליך. לשיטתה, לסנגור הממונה מטעם בית המשפט תרומה להגנת הנאשם גם כשזה אינו חפץ בייצוג, תרומה שלטעמה של המשיבה 4, נוכח חומרת האישומים נגד הנאשמים, עדיפה היא על פני ניהול ההליך ללא כל הגנה. המשיבה 4 סבורה כי הדבר מתיישב אף עם חובתה האתית של המערערת כלפי לקוחותיה.

ד"ר

4. בפתחם של דברים נציין כי לא ראינו להידרש לשאלה האם הליך של ערעור הוא המסגרת הדיונית המתאימה לתקיפת החלטתו של בית המשפט המחוזי. המערערת סברה שיש להשיב לשאלה זו בחיוב ולחלופין ביקשה כי נדון בטענותיה כבעתירה לבג"ץ. ברם, משהצדדים לא נדרשו בטיעוניהם לסוגיה זו ובקשו שנדון בשאלה לגופה, לא ראינו לנכון להידרש לה.

עוד נדגיש כי החלטת בית המשפט המחוזי באשר לשמיעתם הדחופה של עדי התביעה לאחר שקיבל הבהרות בעניין ועיין במידע מודיעיני ששכנע אותו מקובלת עלינו ואיננו רואים עילה להתערב בה. ענייננו בבקשת הסנגוריה הציבורית להשתחרר מהייצוג.

[סעיף 15\(א\)\(1\) לחוק סדר הדין הפלילי \[נוסח משולב\], התשמ"ב – 1982](#)

(להלן: החוק) מורנו כי:

נאשם שאין לו סניגור, או חשוד בעבירה אשר לשם בירורה הוחלט לגבות עדות לאלתר לפי סעיף 117 ואין לו סניגור, ימנה לו בית המשפט סניגור אם נתקיים בו אחד מאלה:

(1) הוא הואשם ברצח או בעבירה שדינה מיתה או מאסר עולם או שהואשם בבית משפט מחוזי בעבירה שדינה מאסר עשר שנים או יותר, או שהוא חשוד בביצוע עבירה כאמור.

סעיף זה, כמו-גם הוראות חוק נוספות הנוגעות בייצוגם של נאשם וחשוד בפלילים (וראו למשל: סעיפים 15א – 15ב לחוק), הם ביטוי למרכזיותה של הזכות לייצוג בהליך פלילי, למחויבות לקיום משפט הוגן ולאפשר לנאשם להוכיח את חפותו בעמדו כפרט בודד אל מול המדינה על עוצמתה וסמכויותיה. הסעיף נוקט לשון "ימנה" ואינו מותיר לבית המשפט שיקול דעת האם יש צורך במינוי הסנגור אם לאו. מינויו של הסנגור אף אינו מותנה בהצגת דרישה שכזו מטעם הנאשם או החשוד או בהבעת

התנגדות לדרישה שכזו מטעמו (וראו גם: [ע"פ 7335/05](#) הסנגוריה הציבורית מחוז נצרת נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(2) 346, 354 (15.9.05)).

אין חולק כי המקרה דנן נכנס בגדרו של סעיף 15(א)(1) לחוק נוכח סעיפי האישום המיוחסים לנאשמים.

5. המחוקק סייג את הוראתו בדבר רשימת המקרים בהם ימונה לנאשם סנגור. סעיף 17 לחוק קובע באילו מקרים בהם קיימת חובת מינוי סנגור, יהא בית המשפט רשאי להתיר הפסקת ייצוג על-ידי סנגור, מבלי שיעמיד לנאשם סנגור אחר תחתיו:

17. הפסקת ייצוג של סניגור
 (א) סניגור שהנאשם העמיד לעצמו לא יפסיק לייצגו כל עוד נמשך המשפט או הערעור שלשם הועמד, אלא ברשות בית המשפט; סניגור שמינהו בית המשפט לא יפסיק לייצג את הנאשם אלא ברשות בית המשפט.
 (ב) הרשה בית המשפט לסניגור להפסיק לייצג את הנאשם מחמת שלא שיתף פעולה עם סניגורו, רשאי בית המשפט, על אף האמור בסעיף 15, לא למנות לנאשם סניגור אחר אם ראה שאין בכך להועיל.

הפסקת הייצוג על-ידי סנגור מותנית אם כן באישור בית המשפט (וראו בהקשר זה גם: סעיף 16 לחוק הסנגוריה הציבורית, תשנ"ו – 1995 (להלן: חוק הסנגוריה הציבורית); תקנה 8(א) לתקנות הסנגוריה הציבורית, התשנ"ו – 1996). סעיף זה מבטא הכרה בקיומן של נסיבות בהן לא יהא טעם במינוי סנגור לנאשם, שכן בנסיבות העניין לא יהא באפשרותו של הסנגור המחליף לתרום להשגת התכליות שבבסיסה של הזכות לייצוג, וכן מבטא הוא הכרה באוטונומיה של הנאשם לבחור את הדרך בה ינהל הגנתו, לרבות את ייצוגו ([ע"פ 5889/01](#) נחום נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5) 817, 825 (2005)).
 (להלן: עניין נחום).

6. במקרה שלפנינו מבקשים הנאשמים ארכה ועוד ארכה לצורך הסדרת ייצוגם באופן פרטי. מאז התבקשה הארכה הראשונה לצורך הסדרת נושא הייצוג חלפו למעלה משלושה חודשים וסיבה משכנעת לכך שעד עתה לא הוסדר העניין לא הוצגה בפנינו. במהלך הזמן שחלף הצטבר בידי המשיבה 4 מידע מודיעיני שהוביל לבקשה לגבות לאלתר את עדותם של עדי התביעה 1 – 2 מתוך החשש שאם לא ייעשה כן, יסוכל ההליך. כאמור בית המשפט בערכאה הדיונית השתכנע בכך ולא ניתן להקל ראש בעניין זה ובפרט נוכח חומרת האישומים המיוחסים לנאשמים והעובדה שעמד לרשותם פרק זמן שמעבר לסביר להסדרת ייצוגם.

מצב הדברים הנוכחי הוא כי להתמהמהותם של המשיבים בהסדרת ייצוגם נלווה חוסר שיתוף הפעולה שלהם עם הסנגוריות שמונו להן, ובעקבותיו הוגשה גם בקשת המערערת להתיר לה להשתרר מייצוגם של הנאשמים משום שבכוונתם של אלה להיעזר בשירותיו של סנגור פרטי. מצב זה אין באפשרותו של בית המשפט לקבל. עדים אנו למצב בו ניתנו לכאורה המושכות לניהול ההליך בידיהם של הנאשמים, אשר בהימנעם מהסדרת ייצוגם, מטעמיהם שלהם, אינם מאפשרים למעשה את ניהול ההליך וקידומו. כך קורה שגם לאחר שבית המשפט, שעל העומס עליו אין צורך להכביר מילים, קובע מועדים לשמיעת הראיות, מתבטלים אלה בשל התנהלותם של הנאשמים. כאמור, זהו מצב בלתי-מתקבל על הדעת, ובפרט נוכח פרק הזמן הממושך שעמד לרשותם של הנאשמים להסדרת ייצוגם. נוסף, כי גם אם המשא ומתן בין הנאשמים לסנגורים שבייצוגם חפצו נקלע למבוי סתום או מתמשך על רקע חילוקי דעות כספיים או אחרים, או אפילו קושי באשר למועדים שנקבעו, אין בכך כדי להצדיק את העיכוב בבירורו של תיק כה חמור, ובמיוחד לא בנסיבות שהובהרו בפני בית המשפט. שומה על הנאשמים, כמו-גם נאשמים בתיקים אחרים, לדעת כי ככל שבית המשפט מכבד את זכותם לבחור להם את ייצוגם ורואה עצמו מחויב לאפשר להם ליהנות מזכות זו, אין משמעם של דברים כי בידו של נאשם לעצור את ההליך נגדו עד הגיעו להבנה עם הסנגור בו הוא חפץ, במיוחד כשמדובר במספר נאשמים העצורים תקופות ארוכות המוארכות לא פעם מסיבות של בעיות ביצוג. האפשרות לפנות לייצוגו של סנגור אחר מקום שלא מושגת עמו הסכמה בתוך פרק זמן סביר היא אפשרות שיש מקום לבחון אותה, ובידיהם היא.

עוד נוסף. מבין הדברים נשמעה נימת ביקורת על כי לסנגורים שביקשו הנאשמים לשכור אין שהות להיערך לדיונים שנקבעו – גם אם יתייצבו עתה להגנתם – שכן מדובר במועדים קרובים, וכי היה על בית המשפט המחוזי לגלות גמישות יתרה בקביעת המועדים. בית המשפט המחוזי הבהיר כי במשפט שבו מספר נאשמים יהא על הסנגורים להתאים עצמם ליומנו של בית המשפט. עמדה זו מקובלת עלינו. כמובן, ככל הניתן יעשה בית המשפט כמיטב יכולתו בכדי שמועדי הדיון יהיו נוחים לצדדים כולם. ואולם, לא יומניהם העמוסים של הסנגורים או התובעים הם שיכריעו בסופו של יום באיזה קצב יישמע התיק.

7. המערערת שבה והבהירה כי במצב בו אין הנאשמים חפצים בייצוגה ואף אסרו עליה כל צעד שיש לו קשר לייצוגם, כפייתה לייצוגם לא זו בלבד שאינה משיגה את מטרת הייצוג על ידי עורך דין בפלילים, אלא היא אף עשויה לגרום נזק להגנתם. עמדה זו אינה מקובלת עלינו.

כפי שכבר הובהר, הכלל הוא כלל של ייצוג במקרים המנויים בסעיף 15(א) לחוק, מתוך תפישה הרואה בייצוגו של הנאשם כעולה בהתאמה עם טובתו ועם ההגנה על זכותו למשפט הוגן:

”נקודת המוצא של חוק סדר הדין הפלילי היא, כי ייצוגו של חשוד או נאשם בידי סניגור הוא תמיד לטובתו, והשקפה זו עומדת ביסוד החובה למינוי סניגור בין אם נאשם או חשוד מעוניין בייצוג ובין אם לאו. אכן, ייצוג הניתן לחשוד או נאשם ללא נוכחותו וללא מתן הנחיות לסניגור לצורך קביעת קו הגנתו במשפט, הוא ייצוג שלוקה בחסר. אולם, מידת הפגיעה הצפויה לחשוד מגביית עדות ללא ייצוג כלל, עולה על מידת הפגיעה שהוא צפוי לה מייצוג חסר כאמור” (ע”פ 5628/97 מדינת ישראל נ’ הסנגוריה הציבורית (לא פורסם, 24.9.97). להלן: עניין הסנגוריה הציבורית).

כפי שהוסבר בעניין הסנגוריה הציבורית, גם במצב בו תיגבה עדות מבלי שהחשוד או בא כוחו ביצעו חקירה נגדית, עלולה העדות להתקבל כראיה במשפט, אף שיתכן שיינתן לה משקל פחות. בנוסף, נוכחותו של סנגור בעת חקירת העד יש בה כדי לתרום להגנת הנאשם או החשוד בהיבטים שונים, דוגמת עצם אפשרותו של הסנגור להתנגד לקבלת ראיות שאינן קבילות. מכאן, גם במצב בו מתנגד נאשם לייצוגו על-ידי סנגור יש שמינוי שכזה משרת את הגנתו ושומה על בית המשפט לבחון ולהתרשם האם מדובר בהתנגדות לייצוג על ידי אותו סניגור מסוים, או שמא התנגדות לייצוג בכלל, מה מעידות כלל הנסיבות על טעמי ההתנגדות לייצוג וכיצד אלה משפיעים על ההערכה האם יש במינוי סנגור מטעם בית המשפט כדי לסייע לנאשם בהגנתו. להשקפתנו, ככלל, ייצוגו של הנאשם גם מקום שהוא מתנגד לייצוג – וכל עוד אין סנגור אחר שהוא מבקש כי ייצגו ונכון לייצגו באותה עת – מתיישב עם ייעודה של המערערת ועם חובתה לפעול בראש ובראשונה לטובת הלקוח שלהגנתו מונתה (סעיף 15 לחוק הסנגוריה הציבורית; דברי השופטת (כתוארה אז) ביניש בעניין הסנגוריה הציבורית).

ודוק: איננו מתעלמים מכך שמקום בו אין החשוד או הנאשם משתף פעולה עם עורך הדין שמונה לו אין הסנגור פועל בתנאים מיטביים, והוא מוגבל במידה ניכרת.

ואולם לטעמנו, עצם הסברה כי מקום שנאשם אינו משתף פעולה עם סנגורו מתבקשת המסקנה כי כפיית ייצוגו תגרום לו נזק היא שגויה. מקום שאין מנוס אלא מניהול התיק – ואלה הן הנסיבות בענייננו שאינן מאפשרות ואינן מצדיקות כל עיכוב נוסף בגביית העדויות – ברי לטעמנו כי מוטב לנאשם ליהנות מהגנה, ולו מוגבלת, של סנגור שאין הוא משתף פעולה עמו, מאשר שלא ייהנה מכל הגנה שהיא. מכל מקום, הייצוג בא להיטיב עם הנאשם ובאפשרותו של הסנגור, אם סבור הוא כי בנסיבות הקיימות עשויה חקירה מסוימת להרע את מצבו של מרשו, להימנע ממנה.

סיכומה של נקודה זו, גם אם ברי לנו כי עמדתה העקרונית של המערערת מבוססת על הרצון להיטיב ככל הניתן עם הנאשמים, אין לנו אלא להצטרף לעמדת בית המשפט המחוזי בעניין הסנגוריה הציבורית ולפיה הפרשנות שמבקשת המערערת להקנות לחובת הייצוג של נאשם או חשוד עלולה לפגוע בסופו של דבר באלה האחרונים ובאינטרס החברתי של בירור האמת, שהוא ממטרותיו המרכזיות של ההליך הפלילי.

8. לטעמנו, עניינם של המשיבים שונה הוא מהמקרים בהם ביקשה המערערת לתמוך טענותיה. כך, [ב-ע"פ 2535/98](#) מנדורי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 14.5.02) דומה כי ההחלטה לבטל את פסק דינו של בית המשפט המחוזי נעוצה היתה בכך שחרף סירובו של המערער שם לייצוג על-ידי סנגור סבר בית המשפט כי "...ניסיון החיים מלמד, כי המערער היה מתרצה, לו היה מתמנה סניגור לייצוגו". [ב-ע"פ 7335/05](#) הנ"ל נוכח בית המשפט כי חשיבות הייצוג על-ידי סנגור הובהרה שוב ושוב לנאשם שם ואף הוצע לו לנקוב בשמו של כל עורך דין אחר הנכון לשמש כסנגור ציבורי, אך הוא התמיד בסירובו להיות מיוצג על-ידי הסנגוריה הציבורית ומנגד לא שכר שירותיו של כל סנגור אחר. במצב זה התרשם בית המשפט כי לא תהא כל תועלת במינוי סנגור ציבורי אחר. גם בעניין נחום הוברר כי הנאשם, שנמנע מלשתף פעולה עם סנגורים שונים שמונו לו, נחוש בדעתו לייצג עצמו ועל כן, על אף שמדובר במצב שאינו רצוי, הוחלט שלא למנות לו סנגור נגד רצונו. בענייננו שונים פני הדברים – הנאשמים חפצים בייצוג פרטי, וזכותם לכך, אך לא ניתנה כל סיבה משכנעת מדוע לא הוסדר עניין זה בחלוף חודשים מאז החלו לבקש דחיות שונות בכדי לאפשר להם להסדיר את ייצוגם. עד שיוסדר העניין באופן סופי ראוי שהסנגוריה הציבורית תייצגם בדיון שנקבע על-ידי בית המשפט בדחיפות ולא ניתן לדחותו. הדבר עדיף הן מבחינתם, הן מבחינת אינטרס הציבור.

9. לנוכח האמור, כאשר מביאים אנו מחד גיסא את העובדה שהמערערים נמנעו מלהסדיר ייצוגם משך חודשים, ומאידך גיסא את הצורך הדוחק בשמיעת העדויות, כפי שהורה בית המשפט המחוזי סבורים אנו כי אין מקום להתערבות בהחלטת בית המשפט המחוזי. נוסף, כי מכיוון שבשלב הראשון תישמענה העדויות בחקירה ראשית, הרי שבידם של המערערים השהות להשלים את הסדרת הייצוג עד לשלב המשמעותי יותר מבחינתם – שלב החקירה הנגדית.

הערעור נדחה.

ניתנה היום, י"ח בכסלו תשס"ט (15.12.08).

א' א' לוי, ע' ארבל, ח' מלצר

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט